

کمیته زنان شورای ملی مقاومت ایران گزارش ماهانه

مارس ۲۰۱۰

در اولین هفته ماه مارس شاهد جلسه عظیمی بودیم که توسط مقاومت ایران به مناسب روز زن برگزار شد و سخنرانان برجسته ای از ۵ قاره جهان برای جمعیت انبوه شرکت کننده سخنرانی کردند. خبرگزاری فرانسه نوشت:

در شب روز جهانی حقوق زنان، در یک کنفرانس که هزاران نفر شرکت کردند، رئیس جمهور شورای ملی مقاومت ایران تاکید نمود که حکومت ایران بنیانگذار اغلب بیرحمی هایی است که گروههای بنیادگرا مرتکب شده و کماکان مشغول به آن هستند. رهبر مقاومت ایران همچنین طبیعت زن ستیز رژیم حاکم بر ایران را محکوم کرد. سخنرانان این جلسه از جمله وزیر خارجه سابق فرانسه، برنارد کوشنر و شهردار سابق جمهوریخواه نیویورک رادولف جولیانو بودند.

روزنامه آلمانی هانوفرشه آگماینه در مورد این کنفرانس نوشت: آنچه در حضور شگفت مریم رجوی در کنگره ایرانیان در تبعید تحت عنوان «بردباری و برابری» در آخر هفته در ولودروم برلین شگفت انگیز می نماید، فقط صرف حضور وی و حتی سخنرانی اش و ارج گذاری شایسته ای که نثارش می شود نیست. بلکه در واقع سیاستمداران زن و مرد از

آلمان و (سایر نقاط) جهان که در کنار پرزیدنت در تبعید ایران قرار می گیرند و از او و جنبش حمایت می کنند، قابل توجهند. مریم رجوی برای رژیم ترور آخوندهای (حاکم بر) تهران به عنوان دشمن شماره یک محسوب می شود. روز جهانی زن کار پرزیدنت در تبعید ایران را سهل تر کرد تا سخنرانی اش را که به شدت مورد تشویق قرار گرفت بر روی آن

متمرکز کند. او حکومت آخوندها (که نزدیک به) چهل سال ادامه دارد و سرکوب زنان را دو رکن بنیادگرایی اسلامی می‌نامد. او خواهان آزادی ادیان، یک اسلام شفاف و برابری زن و مرد است؛ (برای او) پاسخ بنیادگرایی مذهبی رد کردن مذهب نیست، بلکه بردباری است. از نظر حکام کنونی تهران اینها دلایل کافی برای تهدید او است. اما قبل از هر چیز از آنجایی که او یک زن است، (آخوندهای) شب‌پرست، تاب تحمل وی را ندارند.

در اولین روزهای ماه مارس، دبیر کل ملل متحد در گزارش خود بصورت روشن به وضعیت نگران کننده زنان تحت حکومت آخوندها اشاره نمود. ملل متحد روز سه‌شنبه در گزارش سالانه خود پیرامون پرونده حقوق بشری تهران گفت سال گذشته ایران آمار «عمیقاً نگران کننده‌یی» از اعدامها داشته است.

این گزارش از دفتر دبیر کل بانکی مون به شورای حقوق بشر ملل متحد نگرانیهای ملل متحد را در مورد نقض حقوق بشر در ایران علیه زنان، اقلیتهای مذهبی، روزنامه‌نگاران و فعالان ردیف کرده است.

این گزارش افزود گفته می‌شود دو سوم زنان از خشونت‌های خانوادگی رنج می‌برند. در این گزارش آمده است دختران در سنین جوانی مجبور به ازدواج می‌شوند. در سال ۲۰۱۱ حدود ۴۸۴۵۰ تن از آنها در سنین ۱۰ الی ۱۴ سالگی ازدواج کردند. در سال ۲۰۱۲ حداقل ۱۵۳۷ تن زیر سن ۱۰ سالگی ازدواج کردند. (رویترز - ۹۳/۱۲/۱۲)

نقض سیستماتیک بر امر حق زیستن

اعدام و محکوم به اعدام

اعدام

اعدامهای بی رحمانه رژیم آخوندی علیرغم ایام نوروز و سال نو ایرانی ادامه داشت. روز ۱۶ اسفند ماه ۱۲ زندانی در زندان قزل حصار کرج به دار آویخته شدند. ۲ زن زندانی از زندان قرچک در میان آنان بودند. در مورد هویت این زنان هیچ اطلاعی در دست نیست و رسانه های حکومت اعدام آنها را اعلام نکرده اند.

اعمال ضد بشری و مجازاتهای بیرحمانه

قطع عضو، شلاق، شکنجه، تحقیر و توهین

رژیم زن ستیز آخوند ها هر طور که بتواند به تحقیر و نقض حقوق زنان می پردازد. کمیته صلاحیت عمومی دانشگاه «خواجه نصیر طوسی» صلاحیت یکی از استادان فیزیک این دانشگاه را به خاطر داشتن صدای «زنانه» تائید نکرد. این کمیته اعلام کرد که اکسیری فرد به خاطر صدایش توانایی انتقال مفاهیم علم و دانش را به دانشجویان ندارد. این در حالی است که اکسیری فرد در فیزیک نخبه و دارای مدرک دکترای در رشته ذرات بنیادین می باشد.

دستگیریهای خودسرانه

یک زن جوان در خیابان فرحزاد تهران مورد تعرض مزدوران نیروی انتظامی قرار گرفته و به بهانه آخوندساخته بدحجابی دستگیر

شد. این تصاویر که توسط یک رهگذر گرفته شده نشان می دهد که او چگونه بصورت خشن توسط مأموران امنیتی مرد دستگیر شد. در حال حاضر اطلاعاتی از موقعیت این زن جوان در دست نیست.

در ادامه حملات شبانه نیروهای به اصطلاح امنیتی رژیم به خانه های مردم به بهانه عدم رعایت حجاب و اختلاط زنان و مردان، ۱۴ زن و ۶ مرد دیگر در یک پارتی شبانه در استان خراسان دستگیر شدند. مأموران پلیس امنیت مشهد در پی یک دستور قضایی به یک پارتی شبانه در یکی از باغ های این شهر هجوم برده و ۲۰ شرکت کننده این پارتی را دستگیر کردند. برای همه این افراد پرونده قضایی تشکیل شد. (روزنامه خراسان - ۹۳/۱۲/۱۰)

روند حذف زنان از صحنه های هنری توسط رژیم زن ستیز به دست به دستگیری یکی از این زنان انجامید. پلیس امنیتی تهران یک شکایت از مهدیه محمدخانی به ثبت رساند که تصاویر خود را در حال تک خوانی روی اینترنت گذاشته است.

زندان

شرایط زندان

زنان زندانی آسیب پذیر هدف برای کینه کشی آخوندها عیه زنان هستند.

زندانی سیاسی خانم ریحانه حاج ابراهیم از بستگان مجاهدان اشرفی محبوس در زندان اوین بند زنان مدتهاست که از اذردهای عصبی از ناحیه کمر و پا رنج می برد. وی همچنین از خونریزی معده نیز دچار درد شدید می باشد. مأموران جنایتکاراداره اطلاعات کماکان مانع از درمان این زندانی سیاسی هستند.

آتنا فرقدانی فعال حقوق کودکان که روز ۱۱ اسفند بدنبال دریافت حکم رسمی انتقال به اوین به ۲۱ روز اعتصاب غذای خود پایان داده بود روز ۸ مارس به زندان اوین منتقل شد. دژخیمان او را به بند اطلاعات سپاه منتقل کرده اند که در اختیار اطلاعات سپاه بوده و شرایط فوق امنیتی شدید دارد. سلولهای این بند اساساً انفرادی و در بهترین حالت ۲-۳ نفره است. این شرایط نگرانی های جدیدی را درباره وضعیت این زندانی دامن می زند.

طی ماه گذشته تعدادی از زندانیان سابق زندان مخوف زنان در قرچک ورامین دست به افشاگری شجاعانه در مورد شرایط این زندان زده اند. بخش هایی از این گزارشات را در زیر می آوریم.

زندان قرچک ورامین یک مرغداری متروکه است که از ۱۰ سوله تشکیل شد و از سال ۱۳۹۰ محل نگهداری زنان زندانی است.

تعداد زندانیان سوله ۴ این مجموع، نزدیک به ۲۷۰ نفر است، در حالیکه تنها ۹۰ تخت د محل وجود دارد. جا آنقدر تنگ است که فضایی برای نشستن و غذا خوردن وجود ندارد.

سالن یک، مربوط به زندانیان محکوم به اعدام است. تعداد این محکومین ۶۳ نفر است. زندانیان زیر حکم اعدام نوعی قرص مصرف می کنند که به سگ ها داده می شود. آنها همیشه بی حالند و بیشتر ساعات روز را

در خواب سر می کنند. این سالن به سالن مرده ها مشهور است.

زندانان از وسایل گرمایشی و سرمایشی محرومند. این زندان آب لوله کشی ندارد. کلر آبی که با تانکر آورده می شود به حدی است که رنگ لباس ها را کاملاً از بین می برد. آب شور و تلخ است در حالیکه ۹۰ درصد زندانیان بدلیل ناتوانی مالی مجبورند از همین آب برای شرب استفاده می کنند.

آب گرم در بیشتر ساعات روز موجود نیست. تمام سالن ها در مجموع ۱۲ سرویس بهداشتی دارند. که بسیار کثیف و غیر بهداشتی هستند.

ارتباط بیشتر زندانیان را با دنیای بیرون قطع است. آوردن لباس از طریق خانواده، برای زندانیان ممنوع است. در این زندان بیماری های ایدز و هپاتیت بیداد می کند. انواع مواد مخدر، به وفور یافت شده و به فروش می رسد. در حالیکه زندانیان در بدو ورود، به شدت مورد بازرسی بدنی قرار می گیرند و به مدت چهار شب قرنطینه می شود.

الهام فردوسی دانشجوی نخبه کارشناسی ارشد اقتصاد، دوسال را در زندان قرچک ورامین گذرانده است. او می گوید: سه روز قرنطینه بودم. تنها یک روز بعد از ورود به سالن ۳ مرا به انفرادی بردند. در آن محل بوی خیلی بدی می آمد، همه جا کثیف بود. سه اتاق با کف سیمانی، بدون سرویس بهداشتی و حتی پتو. فکر کردم کف راهرو رنگ ریخته اند اما فهمیدم خون بود. وحشتناک بود. ۲۴ روز در انفرادی ماندم بدون اینکه حتی یک بار استحمام کنم. بعد از ۲۴ روز، دیگر از موشها نمی ترسیدم.

مریم ربیعی که ۱۷ سال است در زندان بسر می برد می گوید: نمی دانم اسم این جا را چه بگذارم؟ سیاهچال؟ خرابه؟ گاوداری؟ مرغداری؟ ایجا جای آدم نیست، جهنم است...

۱۸ ساله بودم و یک سال از ازدوایم می گذشت که به همراه همسرم به جرم نگهداری عتیقه زندانی شدیم. همسرم ۵ سال بعد وقتی به مرخصی رفته بود تصادف کرد و مرد. در تمام این ۴ سال به یاد ندارم حتی ۱۰ گرم گوشت خورده باشیم، یا یک قاشق برنج بدون کافور! نیمرو! یا چای تازه دم!

کف سرویس بهداشتی، همیشه چند میلی متر آب ایستاده که که از داخل توالت ها و دستشویی ها نشت می کند، همه دمپایی ها هم پاره است.

اینجا شپش غوغا می کند و چون هیچ دارویی نیست زنان باید باید سر خود را بتراشند.

سیمین روبرویم نشسته، ۴۳ سال دارد و ۶ تا بچه. از ۱۴ سال پیش در زندان است. چشمانش از گریه قرمز و پف کرده است. دیشب با صدای بلند داد می زد و گریه می کرد. می گفت: منم نون سنگک و کره می خوام!!!....

نقض حقوق پایه ای

زنان در ایران حتی از برگزاری روز جهانی زن نیز محرومند. تعدادی از فعالین زنان در داخل ایران بمناسبت روز جهانی زن، دو برنامه مختلف تدارک دیده بودند. هر دوی این برنامه ها بدلیل کارشکنی های زن ستیزانه حکومتی لغو گردیدند. تعدادی از این زنان که نمی خواستند به این سرکوب رژیم تن

دهند، از صبح شامگاه روز ۱۷ اسفند، روز جهانی زن را در فضای های عمومی گرامی داشتند. آنها از اتوبوس و مترو و خیابان تا دانشگاه و سینما، با پخش شیرینی و این روز را به هموطنان تبریک گفتند.

البته از نظر آخوندهای مرتجع این حکومت، همین میزان حضور اجتماعی نیز حق زنان نیست.

آخوند ضیاء آبادی در یک کلاس به اصلطلاح "اخلاق" می گوید: ولی پرمسئولیت ترین وظیفه زن، شوهرداری و فرزندپروری است. زن باید همسری آرام بخش برای شوهرش بشود و از طریق تنظیم امور «خانه» موجبات آسایش جسمی و خشنودی خاطر او را به وجود آورد. مشاغل دیگر نه تنها نیازی به «زن» ندارد بلکه با دور بودن زنان، از مراکز این امور، کارها به وضع سالم تر و کامل تری انجام می پذیرد! یک خانم مشغول، به ویژه وارد شده در صحنه مبارزات «سیاسی» و «اجتماعی»، نه می تواند یک همسر شایسته برای شوهرش باشد نه یک مادر لایق برای فرزندانش. (فارس - ۹۳/۱۲/۱۰)

همین نظریات کثیف است که دختران خردسال را پیش از اینکه از زندگی چیزی بفهمند عملاً از خصوصیات انسانی و اجتماعی خود خارج می کند. در روستایی که چند کیلومتر با مشهد فاصله دارد ازدواج دختران ۱۲، ۱۳ ساله سنتی جا افتاده است. گاه دختران ۱۰ ساله ای که چهره زیبایی دارند نیز مادر می شوند.

یکی از زنان این روستا که ۳۶ ساله است اما چروک‌های ریز و درشت صورتش را پر کرده می‌گوید: اینجا دختر بالای ۱۵ سال را کسی نمی‌برد. می‌گویند دختری که درس بخواند، زن زندگی نیست. مردها دوست ندارند زنشان از آنها بالاتر باشد. زن دیگری می‌گوید: در ۱۴، ۱۵ سالگی موهایمان سفید می‌شود. اینجا نظر دختر را برای ازدواج نمی‌پرسند. وقتی پدر جواب بدهد یعنی تمام است. خانواده‌های پسر دار، دخترهای کم‌سن را می‌گیرند تا اخلاق عروس به خواسته خانواده شوهر درآید. در عقدنامه، حق طلاق، مسکن، کار و تحصیل برای زن وجود ندارد.

علی باقرزاده معاون وزیر آموزش و پرورش و رئیس سازمان نهضت سواد آموزی رژیم گفت: ۳۰ درصد زنان کشور بی‌سوادند.

با این وجود زنان باید بهای فعالیت‌های همسران خود را نیز بپردازند. شیوا داداش‌زاده همسر زندانی سیاسی علی رضایی به دلیل مصاحبه با رسانه‌ها و خبر رسانی در خصوص وضعیت همسرش، از محل کارش در دانشگاه پیام نور اخراج شد.

تحت این حاکمیت زن ستیز خشونت علیه زنان به یک نرم عادی تبدیل می‌شود چرا که در قوانین

ارتجاعی آخوندها مرد صاحب خون زن و دختر خود است.

یک زن ۳۸ ساله به نام "فرح" توسط همسرش در شهر بوکان به قتل رسید.

این زن و شوهر به دلیل اختلافات خانوادگی دچار مشاجره شده بودند که همسر فرح با کوبیدن گلدان به سر او موجب مرگ فروح شد.

طی ماه‌های فروردین تا آذر ۹۳، ۱۹ زن و دختر گُرد در این مناطق توسط وابستگان نزدیک خود به

قتل رسیده‌اند.

نقض حقوق اقلیت‌های مذهبی و قومی

سرکوب و دستگیری اقلیت‌های مذهبی طبیعت دیکتاتوری مذهبی است. این رژیم تا آخرین روز حکومتش بسیاری از خانواده‌های ایرانی را بخاطر اعتقاداتشان از هم خواهد پاشید.

اعظم مطهری شهروند بهایی ساکن یزد جهت اجرای حکم یک سال حبس تعزیری از طرف دایره اجرای احکام دادسرای یزد، احضار شد. او یکی از بیست شهروند بهایی است که در ابتدای سال جاری از توسط دادگاه یزد به زندان محکوم شده‌اند.

(کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت - ۹۳/۱۲/۱۳)

طی روزهای گذشته نیروهای اطلاعات حکومت ایران به منزل یکی از شهروندان بهایی در یزد یورش بردند و فائزه باقری را همراه با پدرش ناصر باقری بازداشت نمودند.

روز چهارشنبه ۲۷ اسفند، یک زوج بهایی به نام‌های ایمان رشیدی و شب‌نم متحد جهت اجرای حکم، بازداشت و به زندان مرکزی شهر یزد منتقل شدند.

تبعیض علیه زنان

تلاش رژیم برای جداسازی زنان و مردان در دانشگاه‌ها و راه ندادن زنان به استادیوم‌های ورزشی آنقدر گزنده است که حتی فدراسیون بین‌المللی فوتبال نیز مجبور به دخالت شده است.

سپ بلاتر، رئیس فدراسیون جهانی فوتبال در آستانه روز جهانی زن در خبرنامه هفتگی این فدراسیون، از تبعیض جنسیتی در فوتبال انتقاد کرد و خطاب به مقامات ایرانی نوشت "ورزشگاهها را به روی زنان باز کنید."

اعتراضات زنان

در اولین روزهای اسفند، معلمان آزاده در تهران و ۲۰ شهر دیگر دست به تجمع اعتراضی زدند. خواست تجمع کنندگان «رفع تبعیض از معلمان و دریافت حداقل حقوق برابر با خط فقر و افزایش حقوق سالیانه برابر با افزایش تورم و برخورداری از بیمه کارآمد بود.

این اعتراضات در روز ۱۰ اسفند بصورت گسترده تری شکل گرفت. معلمان در تجمعات خود پلاکاردهایی را به همراه داشتند که بر روی آنها نوشته شده:

«نه زندان، نه تهدید، نه اخراج، معلم زندانی آزاد باید گردد، امنیت معلم تأمین باید گردد»، «تشکل حق مسلم ماست»، «منزلت، معیشت حق مسلم ماست»، «ما خواهان حقوق بالاتر از خط فقر هستیم»، «آقای روحانی در عدالت شک کن»، «معلم بیدار است از تبعیض بیزار است»، «آموزش کیفی برابر و رایگان می خواهیم»، «ما خواهان آموزش مدرن و مبتنی بر نیازهای جامعه هستیم». رژیم با وارد کردن خیل گله‌های لباس شخصی و موتور سوارها در همه شهرها مجدداً تلاش کرد رعب وحشت ایجاد کند. مزدوران امنیتی در برخی شهرها برای ترساندن معلمان رسماً از آنها فیلم‌برداری می کردند. معلمان آزاده که از ظلم این حکومت به تنگ آمده اند با تمسخر می گفتند "ما را هم بگیر این جا هستیم".

آخوندها تلاش کردند با گسیل خیل نیروهای لباس شخصی و موتور سیکلت جمعیت را در همه شهرها متفرق کنند.

گروه دیگری از زنان که علیرغم همه فشارهای این رژیم ضد بشری در هر موقعیتی جو ترور رژیم را به چالش می کشند خانواده زندانیان سیاسی هستند.

ساعت ۴ صبح روز ۱۳ اسفند، ۶ زندانی کرد سنی مذهب در زندان رجایی شهر کرج به دار آویخته شدند.

خانواده این زندانیان به محض اطلاع، در مقابل زندان تجمع کردند. وکیل حقوق بشر، نرگس محمدی که همراه تجمع کنندگان بود در حالیکه دختر حامد احمدی، یکی از اعدامی ها را در بغل گرفته بود نوشت: این دختر ۵ ساله برای نجات جان پدر راه طولانی آمده است. ساعت ۱۲ شب است و او در وحشت از دست دادن پدر خواب ندارد. از سرما می لرزد و با بهت به دیوار زندان نگاه می کند.

پدر و مادر پیر و بقیه و خانواده این شش زندانی همگی در هوای سرد و روی زمین یخ کرده نشسته و در حال گریه و زاری برای فرزندان خود هستند.

مهنا احمدی نقاشی ای از پدر خود کشیده بود که از طناب آویزان است و روی چهارپایه ای که قرار است از زیر پایش کشیده شود ایستاده در حالی که خودش و مادرش در حال تماشای این صحنه وحشتناک هستند.

به خانواده ها اخطار داده شده که حق ندارند برای فرزندان خود مراسم یادبود برگزار کنند. خانه که این خانواده ها در مسیر خود در سنج در آن مستقر بودند شبانه مورد هجوم نیروهای امنیتی قرار گرفت. آنها این خانواده ها را از خانه بیرون کرده و به آنها گفتند باید بلافاصله به شهر خود بازگردند. طی همین شب فعالینی که از این خانواده ها حمایت کرده بودند مورد ضرب و شتم قرار گرفته و دستگیر شدند.

پریا دختر زندانی سیاسی صالح کندل در نامه ای خطاب به پدرش از تنهایی خود بخاطر نبود پدر می نویسد: این بهار نهمین عیدی است که پریا از پدرش دور است.

پدرم بهار نزدیک است!...بهاری پوشالی که سالی یک بار از خواب بیدار میشود! بهاری تکراری که تنها جلوه اش چند گل تکراری و حرفا و سنت های فراموش شده است!

پدرم بهار نزدیک است...بهار تنهایی.

خانواده های زندانیان سیاسی سال سال تحویل را در مقابل زندان گذاراندند. در این تصویر خانواده آتنا دائمی را در در مقابل زندان اوین مشاهده می کنید. آتنا یک فعال حقوق کودکان است که تاکنون ۶ ماه را در اسارت گذرانده است.

در تصویر دوم خانواده حکیمه شکری را می بینید که سفره هفت سین خود را در مقابل زندان قرچک ورامین پهن کرده اند و لحظه تحویل سال نو را به یاد او در مقابل زندان می گذرانند.

